

N:o 20.

Ank. till Riksd. kansli den 18 februari 1887, kl. 3 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, rörande förändrad lydelse af åtskilliga paragrafer i förordningen angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden af den 29 maj 1874; gifven Stockholms slott den 4 februari 1887.

Med anledning af Riksdagens i underdänig skrifvelse den 16 maj nästlidet år framställda anhållan, det Kongl. Maj:t måtte låta verkställa revision af nådiga förordningen den 29 maj 1874 angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden, vill Kongl. Maj:t, under åberopande af härvid fogade protokoll i svenskt statsråd af den 28 maj 1886, i sammansatt svenskt och norskt statsråd af den 31 december 1886 och denna dag samt i svenskt statsråd äfven af denna dag, föreslå Riksdagen att för sin del godkänna följande

Förslag

till förändrad lydelse af §§ 3, 4, 8, 9, 14, 16 och 18 af ofvanberörda nådiga förordning.

§ 3.

Svenska eller norska naturalster eller tillverkningar skola vid införsel landvägen från det ena riket till det andra vara fria från tullafgifter, med undantag af:

- a. Socker och sockertillverkningar, derunder inbegripet sirup,
- b. Tobak och tobakstillverkningar,
- c. Bränvin och sprit, alla slag, samt dermed beredda drycker,
- d. Malt och malttillverkningar,
- e. Brändt eller malet kaffe och
- f. Spelkort,
för hvilka varor, såvidt de uti det rike, dit de införas, i allmänhet äro tullpligtiga, full tullafgift skall erläggas, utom i de fall, som i nästa paragraf säges, samt
- g. Kläder, hvilkas öfvertyg är väfdt, stickadt, knutet eller på strumpstol tillverkad i annat land än Sverige eller Norge. För sådana varor skall, när tullafgiften för öfvertyget är högre i det land, dit införseln sker än i det andra landet, utom i de fall, som i nästföljande paragraf omnämnas, erläggas en å klädernas hela vikt beräknad tullafgift, motsvarande skilnaden emellan de i de båda länderna för öfvertyget gällande tullsats.

Är en vara tillverkad i Sverige eller Norge af materialier, antingen producerade i ettdera riket eller i begge rikena tullfria, anses sådan vara utgöra en inhemsk tillverkning, ehvad större eller mindre arbete å densamma blifvit nedlagdt.

Är varan åter tillverkad, helt eller delvis, af utländska, i någotdera riket tullpligtiga ämnen, och kan det derå nedlagda arbetet hänföras till hvad med husflit, handverk eller fabriksverksamhet allmänligen förstås, då må ock sådan vara räknas till svensk eller norsk tillverkning, utom i de fall att bearbetningen endast består i:

- 1:o. Förmalning, krossning eller blandning,
- 2:o. Rensning (rectifiering) af lysolja,
- 3:o. Fällning, kantning, förseende med linning, knappar, fransar eller spetsar och dylikt,
- 4:o. Målning, lackering, bronsering eller annan öfverstrykning, samt
- 5:o. Tvinning, blekning, färgning, tryckning eller appretering af garn och manufakturvaror.

§ 4.

Vid resa öfver gränsen från ena till andra riket vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade så väl stämpelafgift som tull, medgifvet att af utländska till införsel tillåtna samt svensk eller norsk tull underkastade alster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

Band, alla slag, tillsammans 60 meter,
 Bränvin och sprit, alla slag, tillsammans 4 liter,
 Garn, alla slag, tillsammans 10 kilogram,
 Kaffe 10 kilogram,
 Malt 70 liter,
 Risgryn 10 kilogram,
 Salt 4 hektoliter,
 Socker 20 kilogram,
 Tobak 5 kilogram,
 Tråd, alla slag, tillsammans 5 kilogram,
 Vin, alla slag, 20 liter,
 Väfnader, alla slag, tillsammans 20 meter,
 Öl 40 liter;

Alla andra varor till ett sammanräknadt värde af 80 kronor; dock må värdet af hvarje särskild varuartikel icke öfverstiga 40 kronor.

Tullfrihet, hvarom i denna paragraf säges, gäller icke för sådana varor, som resande för egen eller annans räkning medför, då dessa i handelsafsigt införas.

§ 8.

Hvad afsändaren blifva meddelade.

Då utländska oförtullade uttaga böter till belopp af 10 kronor för hvarje kilogram utaf på bestämmelseorten.

§ 9.

Svenska och norska norsk tillverkning.

För erhållande af sådant bevis om en varas svenska eller norska afvel eller tillverkning skall varuafsändaren till den myndighet, hos hvilken beviset begäres, aflemna en på heder och tro afgifven skriftlig försäkran, att varan blifvit å uppgifvet ställe inom landet tillverkad, med uppgift tillika, huruvida varan är tillverkad af enbart inhemskt svenskt eller norskt ämne eller om jemväl utländskt ämne deri ingår och om beskaffenheten af den bearbetning, varan på detta ställe har undergått. I händelse afsändaren sjelf tillverkat varan, skall denna försäkran afgifvas af honom, men eljest af tillverkaren eller, der det visas, att hinder möter att erhålla dennes försäkran, af två trovärdige män, hvilka om varans tillkomst ega tillförlitlig kännedom, vederbörande myndighet

i allt fall obetaget, att, om anledning dertill förekommer, fordra jemväl annan bevisning om varans inhemska ursprung samt att kräfva vittnens intyg om egenhändig namnteckningen af den eller de personer, som afgifvit försäkringen.

Vederbörande myndighets bevis, hvilket bestämdt skall vitsorda, att varan är af inhemska afvel eller tillverkning, skall tecknas å ofvanomförmälda försäkran. Afser beviset *kläder*, skall detsamma derjente innehålla upplysning om huruvida öfvertyget är inhemskt eller utländskt fabrikat.

§ 14.

Svenska eller norska naturalster och andra varor, hvilka efter ordalydelsen i § 3 äro att anse såsom svenska eller norska tillverkningar, skola, när de införas från det ena till det andra riket i ettdera rikenas fartyg, utan att fartyget under resan i främmande hamn lossat eller lastat, vara tullfria eller tullpligtiga enligt hvad i ofvannämnda paragraf är bestämdt, utan afseende på partiets storlek, endast med undantag af spannmål half tull.

Fartyg, som i främmande hamn endast aflemnat eller mottagit passagerare med deras rese gods (handelsresandes medförda varor och varuprof häri dock icke inbegripna) anses icke hafva lossat eller lastat derstädes.

I öfrigt kommer varder stadgadt.

§ 16.

Om sättet för bevisets utfärdande gäller hvad i § 9 finnes stadgadt.

§ 18.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 nästkommande juli, då ock motsvarande föreskrifter blifva för Norge gällande. Den fortfar att gälla till dess för båda rikena annorlunda förordnas eller två år förflutit, sedan någotdera riket om ändring eller upphäfvande af densamma för sin del fattat af det andra rikets samtycke oberoende beslut.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas det utskott, till hvars behandling detsamma varder af Riksdagen öfverlemnadt; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

Gust. Tamm.

Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 28 maj
1886.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern THEMPTANDER,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EIRENSVÄRD,
Statsråden: LOVÉN,
VON STEYERN,
friherre VON OTTER,
HAMMARSKJÖLD,
RICHERT,
RYDING,
VON KRUSENSTJERNA,
friherre TAMM.

Chefen för finansdepartementet, hans excellens herr statsministern
Themptander föredrog följande mål och ärenden — — — — —
— — — — —

Riksdagens den 15 innevarande månad aflåtna underdåniga skrif-
velse, deruti Riksdagen anhållit, att Kongl. Maj:t ville, så snart möjligen
ske kunde, låta verkställa en af förhållandena påkallad revision af nå-
diga förordningen angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och
sjöfartsförhållanden den 29 maj 1874 samt vidtagna de åtgärder, som för
uppnående af det med revisionen afsedda ändamål kunde finnas erfor-
derliga;

i sammanhang hvarmed herr statsministern anmälde:

1:o) generaltullstyrelsens underdåniga skrifvelse den 13 februari 1880
angående ändring eller förklaring af § 4 i omförmälda förordning;

i anledning hvaraf kommerskollegium afgifvit infordradt underdånigt

utlåtande; hvarefter generaltullstyrelsen på grund af nådig befallning inkommit med vidare yttrande i ärendet;

2:o) norska regeringens finants- och tolddepartements skrifvelse den 29 december 1882 angående tolkningen af nyssnämnda 4 § i nådiga förordningen den 29 maj 1874;

hvaröfver generaltullstyrelsen sig yttrat; och

3:o) två till Kongl. Maj:t ingifna skrifter, deruti dels firman Johanson & Carlander i Göteborg med flere idkare af bomullsspinneri- och väfveriförelse i Sverige, dels ock Norrköpings fabriksförenings fullmäktige gjort underdåniga framställningar i fråga om tolkningen af den i nämnda förordning förekommande bestämmelsen om tullfrihet i det ena riket för det andra landets tillverkningar m. m.;

i anledning hvaraf kommerskollegium och generaltullstyrelsen afgifvit gemensamt underdånigt utlåtande; hvarefter påminnelser mot samma utlåtande inkommit från industriidkare, som inlemnad nämnda skrifter.

Härefter anförde herr statsministern:

»Riksdagen har i den nu föredragna skrifvelsen anhållit, att Eders Kongl. Maj:t måtte, så snart ske kunde, låta verkställa en af förhållandena påkallad revision af nämnda förordning, den så kallade mellanrikslagen.

Går man till de förhandlingar inom riksdagen, hvilka egt rum i detta ämne, finner man, att den revision, Riksdagen sålunda begärt, gäller två punkter i lagen.

Den ena punkten afser rätta tolkningen af § 4, som handlar om de mindre partier af vissa eljest tullpliktiga varor, som vid resa öfver gränsen från ena till andra riket få tullfritt medföras. På samma sak har generaltullstyrelsen i sina förenämnda skrivelser fäst uppmärksamheten, och instämmande i den af generaltullstyrelsen i frågan yttrade uppfattning, anser jag det vara uppenbart, att den tillämpning, domstolarne här i riket med anledning af paragrafens ordalydelse gifvit åt densamma, icke är öfverensstämmande med hvad lagstiftaren med bestämmelsen afsett. På helt annat sätt än här har ock paragrafen tolkats i Norge, och ehuru en viss skiljaktighet förefinnes mellan den af generaltullstyrelsen och den af norska regeringens finants- och tolddepartement uttalade uppfattning om paragrafens tillämpning, antager jag dock, att mellan båda regeringarne enighet i denna punkt må lätteligen kunna uppnås, helst den af generaltullstyrelsen förordade tolkning öfverensstämmer med den, som gafs åt de motsvarande bestämmelser, som voro gällande före 1874 års förordning. Beträffande åter sättet att åstadkomma, här i landet en egentligare tolkning af detta lagbud, som må blifva för lagskipningen

bindande, torde detta lämpligast kunna ske genom en lagförklaring, tillkommen i samma ordning som sjelfva mellanrikslagen, det vill säga genom sammanstående beslut af regering och representation i båda länderna. Vill man hellre ordna saken genom en förändrad redaktion af den nuvarande lagbestämmelsen, är deremot naturligtvis ingenting att erinra.

Den andra punkten, som föranledt Riksdagens begäran om revision, rörer betydelsen af ordet »tillverkningar», som förekommer i 3, 14 med flere paragrafer af mellanrikslagen. Denna fråga utgör föremål för de af svenske idkare af textilindustri till Eders Kongl. Maj:t ingifna, nu anmälda framställningarne. Sedan kommerskollegium och generaltullstyrelsen blifvit hörda i ämnet, har jag i skrifvelse till norska finants- och tolddepartementet den 27 sistlidne januari yttrat min uppfattning om tolkningen af ordet tillverkningar i de textilindustrien berörande fall, som omförmäldes i nyssnämnda framställningar. Den revision, Riksdagen nu begärt, synes mig böra föranleda dertill, att beträffande alla de viktigare artiklar, som föras mellan de förenade rikena och utgöra en inom det ena riket verkställd bearbetning af utländskt råämne eller utländskt fabrikat, en utredning bör ske och en så vidt möjligt noggrann bestämning lemnas om beskaffenheten af den bearbetning, som kan berättiga till varans rubricerande såsom tillverkning i det land, der bearbetningen skett. Såsom jag redan yttrat i min återopade skrifvelse till norska departementet, kan jag ej dela de hörda svenska embetsmyndigheternas åsigt, att hvarje bearbetning, som är föremål för en särskild fristående industri, alltid skulle hafva den verkan, att en vara kunde räknas såsom tillverkning i det land, der dylik bearbetning egt rum. En sådan åsigt leder till förhållanden, hvilka aldrig kunnat vara af lagen åsyftade och under alla händelser icke böra få fortfara. För att en utländsk vara skall kunna genom bearbetning i ett annat land blifva räknad såsom det senare landets tillverkning, måste enligt min tanke fordras, att bearbetningen varit af den mera väsentliga beskaffenhet, att derigenom framstälts en helt ny produkt eller att åt den utländska varan genom bearbetningen skänkts ett i högre mån ökad värde. Att bestämma den gräns, der bearbetningen är af denna väsentligare art, kan i många fall vara förenadt med svårighet och vålla skiljaktiga meningar, men för att de tullmyndigheter, som handhafva lagens tillämpning, må befrias från dylika tvisters slitande, måste lagstiftarne tillse, att de bestämmelser, som meddelas, lemna en, så vidt möjligt, tillfredsställande ledning för sakens rätta bedömande.

Af hvad jag nu i korthet yttrat framgår, att jag anser den af Riks-

dagen begärda revisionen af mellanrikslagen behöflig företrädesvis i de båda nyssnämnda punkterna. Denna revision förutsätter emellertid samverkan mellan de båda ländernas regeringar, och är det derföre och då jag föreställer mig, att frågans lösning bäst främjas, derest underhandlingar i ämnet från finansdepartementets sida inledas med norska finants- och tolddepartementet, som jag till en början nu anser mig böra förordna dylika underhandlingars öppnande från svensk sida. På dessa underhandlingars utgång må sedermera bero, om revisionen kan derigenom åvägabringas eller om derför erfordras förberedande åtgärder af annan art. Jag vågar således hemställa, att Eders Kongl. Maj:t måtte bemyndiga chefen för finansdepartementet att sjelf eller genom ombud, ett eller flera, som af honom utses, och med biträde, der så behöfves, af tillkallade sakkunnige män träda i underhandling med kongl. norska regeringens finants- och tolddepartement i syfte att förbereda en så beskaffad revision af mellanrikslagen, som Riksdagen åsyftat.

Denna hemställan biträdades af statsrådets öfrige ledamöter.

Hvad statsrådet i förestående — — — — — mål
och ärenden hemstält och tillstyrkt behagade Hans
Maj:t Konungen i nåder gilla och bifalla.

Ex protocollo

Fredrik Zethelius.

Protokoll öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i sammansatt svenskt och norskt statsråd å Stockholms slott den 31 december 1886.

Närvarande:

Hans excellens svenske herr statsministern THEMPTANDER,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EHRENSVÄRD,
Hans excellens norske herr statsministern RICHTER,

Svenska statsråden: LOVÉN,
VON STEYERN,
friherre VON OTTER,
HAMMARSKJÖLD,
RICHERT,
RYDING,
VON KRUSENSTJERNA,
friherre TAMM.

Norska statsråden: STANG,
KILDAL.

Chefen för finansdepartementet friherre Tamm anförde:

»I anledning af väckt motion om upphäfvande af nådiga förordningen den 29 maj 1874 angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden, anhöll Riksdagen i underdånig skrifvelse den 16 maj 1886, att Eders Kongl. Maj:t ville, så snart ske kunde, låta verkställa revision af berörda förordning i det af riksdagsförhandlingarne i ämnet framgående syftet, att dels förekomma, att den i förordningen medgifna rätt att vid resa öfver gränsen från det ena riket till det andra medföra varor i mindre partier missbrukades i handelsafsigt, och dels att, med hänsyn till den i allmänhet stadgade tullfriheten i det ena landet för det andra landets inhemska tillverkningar, närmare bestämma

begreppet inhemsk tillverkning, så att derunder icke komme att inbegripas mindre väsentliga bearbetningar af utländska varor. Vid fördragning af denna underdåniga skrifvelse den 28 i samma månad behagade Eders Kongl. Maj:t anbefalla chefen för finansdepartementet att sjelf eller genom ombud, en eller flera som af honom utsåges, träda i underhandling med Kongl. norska finans- och tolddepartementet i syfte att förbereda en så beskaffad revision, som af Riksdagen åsyftats.

De underhandlingar, som i anledning häraf af chefen för finansdepartementet inleddes med det norska finans- och tolddepartementet, förde inom kort derhän, att vissa hufvudgrunder för en öfverenskommelse aftalades, med tillämpning af hvilka grunder formuleradt förslag till ändringar i omförmälda förordning sedermera utarbetats af särskilda, af cheferne för de svenska och norska finansdepartementen utsedde delegerade från båda rikena; och har rörande detta förslag derefter ytterligare förhandling egt rum mellan vederbörande departementschefer, hvarvid fullständig enighet uppnåts. Kommerskollegium och generaltullstyrelsen hafva vidare lemnats tillfälle att i ärendet sig yttra, och med anledning af de anmärkningar, dessa myndigheter i en gemensamt afgifven promemoria framställt, några mindre redaktionsförändringar i förslaget vidtagits.

Jag anhåller nu att få inför Eders Kongl. Maj:t anmäla det sålunda tillkomna förslaget, hvilket innefattar ändring i §§ 3, 4, 8, 9, 14, 16 och 18 af omförmälda nådiga förordning och är afsedt att, derest det vinner godkännande, träda i tillämpning den 1 juli 1887.»

Departementschefen uppläste häruppå berörda förslag, hvilket finnes detta protokoll bilagdt.

Och behagade Hans Maj:t Konungen, på statsrådets enhälliga tillstyrkan, besluta, att öfver samma förslag den Kongl. norska regeringens yttrande skulle inhemtas.

In fidem protocollii

Axel Ädelgren.

Bilaga till protokollet den 31 december 1886.

Förslag till förändrad lydelse af vissa paragrafer i förordningen angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden den 29 maj 1874.

§ 3.

Svenska eller norska naturalster eller tillverkningar skola vid införsel landvägen från det ena riket till det andra vara fria från tullafgifter, med undantag af:

- a. Socker och sockertillverkningar, derunder inbegripet sirup,
- b. Tobak och tobakstillverkningar,
- c. Bränvin och sprit, alla slag, samt dermed beredda drycker,
- d. Malt och malttillverkningar,
- e. Brändt eller malet kaffe och
- f. Spelkort,

för hvilka varor, såvidt de uti det rike, dit de införas, i allmänhet äro tullpligtiga, full tullafgift skall erläggas, utom i de fall, som i nästa paragraf säges, samt

- g. Kläder, hvilkas öfvertyg är väfdt, stickadt, knutet eller på strumpstol tillverkad i annat land än Sverige eller Norge. För sådana varor skall, när tullafgiften för öfvertyget är högre i det land, dit införseln sker, än i det andra landet, utom i de fall, som i nästföljande paragraf omnämnas, erläggas en å klädernas hela vigt beräknad tullafgift, motsvarande skillnaden emellan de i de båda länderna för öfvertyget gällande tullsatser.

Är en vara tillverkad i Sverige eller Norge af materialier, antingen producerade i ettdera riket eller i begge rikena tullfria, anses sådan

vara utgöra inhemsk tillverkning, ehvad större eller mindre arbete å densamma blifvit nedlagdt.

Är varan åter tillverkad, helt eller delvis, af utländska, i någotdera riket tullpligtiga ämnen, och kan det derå nedlagda arbetet hänföras till hvad med husflit, handverk eller fabriksverksamhet allmänligen förstås, då må öck sådan vara räknas till svensk eller norsk tillverkning, utom i de fall att bearbetningen endast består i:

- 1:o. Förmalning, krossning eller blandning,
- 2:o. Rensning (rectifiering) af lysolja,
- 3:o. Fällning, kantning, förseende med linning, knappar, fransar eller spetsar och dylikt,
- 4:o. Målning, lackering, bronsering eller annan öfverstrykning samt
- 5:o. Tvinning, blekning, färgning, tryckning eller appretering af garn och manufakturvaror.

§ 4.

Vid resa öfver gränsen från ena till andra riket vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade så väl stämpelavgift som tull, medgifvet att af utländska till införsel tillåtna samt svensk eller norsk tull underkastade alster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

- Band, alla slag, tillsammans 60 meter,
- Bränvin och sprit, alla slag, tillsammans 4 liter.
- Garn, alla slag, tillsammans 10 kilogram,
- Kaffe 10 kilogram,
- Malt 70 liter,
- Risgryn 10 kilogram,
- Salt 4 hektoliter,
- Socker 20 kilogram,
- Tobak 5 kilogram,
- Tråd, alla slag, tillsammans 5 kilogram,
- Vin, alla slag, 20 liter,
- Väfnader, alla slag, tillsammans 20 meter,
- Öl 40 liter;

Alla andra varor till ett sammanräknadt värde af 80 kronor; dock må värdet af hvarje särskild varuartikel icke öfverstiga 40 kronor.

Tullfrihet, hvarom i denna paragraf säges, gäller icke för sådana varor, som resande för egen eller annans räkning medför, då dessa i handelsafsigt införas.

§ 8.

Hvad afsändaren — — — — — blifva meddelade.

Då utländska oförtullade — — — — — uttaga böter till belopp af 10 kronor för hvarje kilogram utaf — — — — — på bestämmelseorten.

§ 9.

Svenska och norska — — — — — norsk tillverkning.

För erhållande af sådant bevis om en varas svenska eller norska afvel eller tillverkning skall varuafsändaren till den myndighet, hos hvilken beviset begäres, aflemna en på heder och tro afgifven skriftlig försäkran, att varan blifvit å uppgifvet ställe inom landet tillverkad, med uppgift tillika, huruvida varan är tillverkad af enbart inhemskt svenskt eller norskt ämne eller om jemväl utländskt ämne deri ingår och om beskaffenheten af den bearbetning, varan på detta ställe har undergått. I händelse afsändaren sjelf tillverkat varan, skall denna försäkran afgifvas af honom, men eljest af tillverkaren eller, der det visas, att hinder möter att erhålla dennes försäkran, af två trovärdige män, hvilka om varans tillkomst ega tillförlitlig kännedom, vederbörande myndighet i allt fall obetaget, att, om anledning dertill förekommer, fordra jemväl annan bevisning om varans inhemska ursprung samt att kräfva vittnens intyg om egenhändiga namnteckningen af den eller de personer, som afgifvit försäkningen.

Vederbörande myndighets bevis, hvilket bestämdt skall vitsorda, att varan är af inhemska afvel eller tillverkning, skall tecknas å ofvanomförmälda försäkran. Afser beviset *kläder*, skall detsamma derjemte innehålla upplysning om huruvida öfvertyget är inhemska eller utländska fabrikat.

§ 14.

Svenska eller norska naturalster och andra varor, hvilka efter ordalydelsen i § 3 äro att anse såsom svenska eller norska tillverkningar, skola, när de införas från det ena till det andra riket i ettdera rikenas fartyg, utan att fartyget under resan i främmande hamn lossat eller lastat, vara tullfria eller tullpligtiga enligt hvad i ofvannämnda paragraf är bestämdt, utan afseende på partiets storlek, endast med undantag af spanmål — — — — — half tull.

Fartyg, som i främmande hamn endast aflemnats eller mottagit passagerare med deras rese gods (handelsresandes medförda varor och varu-

prof häri dock icke inbegripna), anses icke hafva lossat eller lastat derstädes.

I öfrigt kommer — — — — varder stadgadt.

§ 16.

Om sättet för bevisets utfärdande gäller hvad i § 9 finnes stadgadt.

§ 18.

Denna förordning — — — — gällande. Den fortfar att gälla till dess för båda rikena annorlunda förordnas eller två år förflutit, sedan någotdera riket om ändring eller upphäfvande af densamma för sin del fattat af det andra rikets samtycke oberoende beslut.

Protokoll öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:st Konungen i sammansatt svenskt och norskt statsråd å Stockholms slott den 4 februari 1887.

Närvarande:

Hans excellens svenske herr statsministern THEMPTANEER,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EHRENSVÄRD,
Hans excellens norske herr statsministern RICHTER,

Svenska statsråden: LOVÉN,
VON STEYERN,
friherre VON OTTER,
HAMMARSKJÖLD,
RICHERT,
RYDING,
VON KRUSENSTJERNA,
friherre TAMM,

Norska statsråden: STANG,
KILDAL.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet friherre Tamm, anmälde i underdånighet, att kongl. norska regeringen, på grund af Kongl. Maj:ts nådiga beslut af den 31 december 1886, under den 25 sistlidne januari afgifvit utlåtande angående det i sammansatta statsrådets protokoll för nyssnämnde den 31 december intagna förslag till ändringar i kongl. förordningen angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden den 29 maj 1874.

Departementschefen anförde härefter:

»Ändamålet med den lagstiftning, hvarom nu är fråga, eller med den s. k. mellanrikslagen har, såsom redan framgår af de äldre stadgandena i ämnet, nådiga förordningen af den 24 maj 1815 och senare

den första mellanrikslagen af år 1825, varit att dels i allmänhet underlätta samfärdseln emellan de båda rikena och dels anordna förbindelsen emellan orter på ömse sidor om och närmast intill riksgränsen så, att befolkningen derstädes skulle, utan att blifva lagbrytare, kunna på beqvämaste sätt förse sig med lifsförnödenheter och andra allmännast förekommande förbrukningsartiklar. I detta syfte stadgar nu gällande förordning, *dels* att det ena landets naturalster och tillverkningar skola vid införsel till det andra landet vara fria från tull, dock med undantag för vissa fiskaliska artiklar, för hvilka det ansetts nödigt att stadga tull med hänsyn till den betydande tullinkomst, dylika slags varor, införda från utlandet, lemna, *dels* ock att, ehuru utländska, i det ena landet tullpligtiga varor, som öfver det andra införas, äro underkastade enahanda tullbehandling, som om desamma införts direkt från utländsk ort, vissa jemförelsevis ringa qvantiteter af dylika tullpligtiga varor må tullfritt medföras vid resa öfver gränsen.

Förutom åtskilliga bestämmelser, som utgöra en närmare utveckling och tillämpning af dessa förordningens hufvudprinciper, innehåller densamma derjemte föreskrifter rörande sjöfartsförhållandena mellan de förenade rikena.

Lättade kommunikationer och industriens utveckling samt handelsförbindelsers öppnande med nya verldsdelar hafva emellertid i icke oväsentlig grad förändrat de förhållanden, som voro rådande vid den nuvarande mellanrikslagens tillkomst. Den olika rigtning, tullagstiftningen i de båda länderna tagit, har rubbat de förutsättningar, under hvilka en del näringsidkare planlagt sin verksamhet, och slutligen har äfven otydlighet i lagtexten i några fall föranledt skiljaktig tillämpning, så att en såsom lagöfverträdelse i det ena landet ansedd och bestraffad handling kunnat i det andra anses tillåten. Härigenom uppkomna missräkningar eller förluster hafva alstrat missnöje och föranledt yrkanden om lagens ändring eller fullständiga upphäfvande. Sålunda hafva, förutom den förut omförmälda inom Riksdagen väckta motionen, hos Eders Kongl. Maj:t grupper af näringsidkare inom textilindustriens område gjort framställning derom, att en vara, för att vid lagens tillämpning få gälla såsom inhemsk, borde hafva varit föremål för fullständig bearbetning inom landet, och att en så oväsentlig åtgärd, såsom färgning eller tryckning m. m., icke borde ått i öfrigt utländskt fabrikat kunna förläna nationalitetsrätt, hvarjemte samma petitionärer fäst uppmärksamheten på nödvändigheten att föreskrifva en mera betryggande form för de produktionsbevis, som vid införsel från det ena till det andra riket af inhemska varor nu böra företes, så att bevisen komma

att innehålla tillförlitliga och fullständiga intyg om varans ursprung. Sökandena hafva vidare sammanfattat sina yrkanden sålunda: att garn för att åtnjuta nationalitetsrätt borde vara spunnet och väfnad väfd inom landet, samt kläder vara förfärdigade af inom landet tillverkadtt öfvertyg, hvilket allt borde behörigen styrkas.

Vidare har så väl generaltullstyrelsen som motionären vid sistlidne riksdag fäst uppmärksamheten på inträffade missbruk af den i § 4 af ifrågavarande förordning medgifna rättigheten att vid resa öfver gränsen tullfritt medföra mindre partier af eljest tullpligtiga varor, i det att personer genom upprepade dylika resor beredt sig tillfälle att från det ena riket till det andra tullfritt införa ett slutligen ej obetydligt parti af sådana varor. Genom dylikt förfaringssätt har en mot lagens mening stridande tullfri varuinförsel blifvit möjlig, och det har inträffat, att, då åtal härför med stöd af mellanrikslagen blifvit anställt, den åtalade likväl icke ansetts kunna åt saken fällas, ehuru införseln uppenbarligen egt rum icke för egen förbrukning, utan för att med de införda varorna drifva handel.

Att det missnöje med mellanrikslagen, som frammanats af nu anmärkta förhållanden, icke saknat grund, lærer få erkännas, och det har derfor synts angeläget att söka bereda tillmötesgående för det berättigade i krafven på ändringar i lagen, allt under det man sorgfälligt sökt bevara det med mellanrikslagen afsedda syftmålet af en lättad samfärdsel emellan de förenade rikena. Resultatet af de förda underhandlingarna, sådant det föreligger i det nu åter anmälda förslaget, torde ock befinnas motsvara de förhoppningar om en lycklig lösning af frågan utan lagens uppsägning, som af Eders Kongl. Maj:ts rådgifvare uttalades vid sistlidne riksdag, då frågan om lagens uppsägning der förekom. Jag anhåller nu att, följande den ordning, i hvilken de särskilda paragraferna förekomma, få redogöra för de föreslagna förändringarna i lagen och, der så nödigt befinnes, angifva skälen för desamma.

§ 3.

·Då 3 § i lagen gör rättigheten till tullfri införsel beroende deraf, att varan i det land, från hvilket utförseln eger rum, är af inhemsk tillverkning, är det naturligen af synnerlig vigt, att i författningen varder med erforderlig tydlighet uttryckt hvad som härmed menas. Detta synes kunna ske antingen så, att i fullt exakta uttryck angifves hvad med inhemska naturalster och tillverkningar rätteligen bör förstås, eller ock att genom uttömmande undantag fränskiljas alla produkter,

som icke må derunder inbegripas. Då det vid ärendets behandling befunnits hafva varit förenadt med oöfvervinneliga svårigheter att uteslutande på förstnämnda sätt för stadgandet i fråga finna tillfredsställande lydelse, så har den senare utvägen måst jemte den förra anlitas.

En färdig vara kan nemligen vara åstadkommen af rent inhemskt eller rent utländskt råämne eller ock af bådadera, likasom äfven det å råämnet nedlagda arbetet kan helt eller delvis hafva försiggått på inhemska eller utländska verkstad. Det torde vara gifvet, att en produkt, åstadkommen inom landet af inhemska eller i båda länderna tullfritt råämne, bör anses såsom inhemska tillverkning och såsom sådan åtnjuta tullfrihet vid införsel i det andra landet, och deraf lærer äfven följa, att ett i ena landet af tullfritt råämne från det andra landet tillverkad fabrikat vid införsel i förädlad form till det sistnämnda landet jemväl skall åtnjuta tullfrihet. Lika enkel ställer sig frågan äfven, när en vara är af uteslutande utländskt ursprung, då densamma naturligen, om den drager tull i det ena riket, skall göra det jemväl vid införsel dit öfver det andra. Den egentliga svårigheten möter först, när det gäller varor af blandadt ursprung, det är sådana, som antingen åstadkommit af både in- och utländskt råämne eller varit föremål för bearbetning både inom och utom landet. Med hänsyn till sådana varor har det syntts lämpligast att jemte upptagande af en allmän bestämmelse derom, att hvarje fullständig inom landet skedd bearbetning skall å en vara bereda rättighet att anses och behandlas såsom inhemska, särskildt angifva de fall, der en dylik rätt genom inhemska bearbetning *icke* förvärfvas i följd af bearbetningens mindre väsentliga natur, hvarjemte i ett särskildt fall, nemligen i fråga om färdiga kläder, måst anlitas den i sin grund tvifvels utan rigtiga, men med afseende på tillämpningen i allmänhet icke användbara utvägen att, med bibehållande af tullfrihet för den inom landet skedd fullständiga bearbetningen, belägga den färdiga varan med en tullsats, motsvarande den emellan de båda ländernas tulltaxor bestående skillnaden i tullsatter för öfvertyget, när detta vore af utländskt ursprung.

I enlighet med hvad jag nu antydtt hafva följande bearbetningar ansetts vara i förhållande till råvarans värde allt för oväsentliga för att bereda produkten naturen af inhemska tillverkning och deraf följande tullfrihet, nemligen:

- 1:o Förmalning, krossning eller blandning;
- 2:o Rensning (rectifiering) af lysoljor;
- 3:o Fällning, kantning, förseende med linning, fransar, knappar eller spetsar och dylikt;

4:o) Målning, lackering, bronsering eller annan öfverstrykning; samt
 5:o) Tvinning, blekning, färgning, tryckning eller appretering af
 garn och manufakturvaror.

Genom de föreslagna bestämmelserna, att bearbetning af nu angifna beskaffenhet icke må anses tillräcklig att låta en utländsk vara förvandlas till inhemsk i mellanrikslagens mening, vinnes allt hvad de ofvan omförmälda, till Eders Kongl. Maj:t ingifna framställningarna från textilindustriens målsmän afse, och derutöfver blifva de för garn och väfnader gällande bestämmelser utsträckta till tråd- och strumpstolsarbeten. Förslaget i denna del ansluter sig äfven till den uppfattning, som af dåvarande chefen för svenska finansdepartementet uttalades i skrifvelse till norska finants- och told-departementet af den 27 januari år 1886. Härjemte har från tullfrihet undantagits sådan bearbetning som rectificering af lysoljor, belagda i Norge med en vigtig finanstull, och förmalning, krossning eller blandning, hvilken sistnämnda bestämmelse för införseln af spannmål till Sverige ej blir af egentlig betydelse, så länge tullfrihet derå eger rum här i landet.

I afseende på fiskaliska kassa-artiklar, hvilka enligt mellanrikslagen i regeln draga tull, är endast det tillägg gjordt, att under punkten C) jemte »bränvin och sprit alla slag» upptagits äfven »dermed beredda drycker».

§ 4.

Bestämmelserna i 4 § rörande beskaffenheten samt mängden och värdet af de varor, hvilka i mindre partier få tullfritt medföras vid resor öfver gränsen, hafva icke ansetts böra undergå annan förändring än den, som blir en följd af de nu i äldre mått angifna längd-, rymd- och vigt-bestämmelsernas förvandling och afrundning till närmast motsvarande mått enligt metersystemet.

Enär, enligt hvad ofvan angifvits, missbruk i flera fall egt rum i följd af det medgifvande om tullfrihet, som nu ifrågavarande paragraf innehåller, har det ansetts nödigt att åt denna paragraf gifva en sådan lydelse, att upprepande af de hittills skedda missbruken förhindras. Det har i sådant afseende ansetts tillfyllestgörande att stadga förbud mot varuforsling i syfte att med de införda varorna drifva handel, vare sig att formannen sjelf har en sådan afsigt eller att han verkställer forsling för annan persons räkning. Gränsbefolkningens behof kräfver nemligen, att enhvar må fortfarande kunna på närmaste håll för egen räkning uppköpa och äfven inom stadgade gränser för grannes räkning anskaffa och tullfritt medföra mindre partier af sådana förnödenheter, som ingå i den dagliga

förbrukningen, men derutöfver torde den till gränsbefolkningens förmån stadgade särskilda tullfriheten icke böra sträcka sig.

Redan har man ock, som bekant, i Norge tolkat lagen så, att tullfrihet ej kunde tillämpas på den i handelsafsigt skeende införseln af mindre partier af eljest tullpligtiga varor, och det är i anledning deraf att domstolarne här i landet tolkat lagen i motsatt riktning, som det i denna paragraf föreslagna förtydligandet blifvit behöfligt.

§ 8.

I 8 § har endast den ändring skett, att metersystemet tillämpats äfven på det fall, som här är i fråga, äfvensom att såsom en följd deraf det i paragrafen stadgade bötesbeloppet utförts med annan jemnad siffr.

§ 9.

De i 3 § upptagna närmare föreskrifterna om hvad med svensk eller norsk tillverkning bör förstås och nödvändigheten att i och för behörig kontroll vid införsel från det ena landet till det andra vederbörligen styrka den införda varans ursprung lära påkalla, att bestämmelserna i 9 § undergå någon förändring. Den allmänna föreskrift paragrafen innehåller, att en vara vid införsel skall vara åtföljd af tjenstemans bevis om varans inhemska ursprung, kan nemligen icke anses för ändamålet tillfyllestgörande, utan att tillika sådana föreskrifter meddelas rörande ordningen för tillkomsten af dylika bevis, att dessa kunna påräknas innehålla verkliga upplysningar i ämnet. Det ligger väl härvid närmast till hands att uppställa den fordran, att bevis, hvarom här är fråga, icke skulle få utfärdas, med mindre fullständig bevisning blifvit inför vederbörande tjänsteman förebragt om varans verkliga ursprung. För att dock icke allt för mycket försvåra varuutbytet har man ansett sig kunna åtnöjas med att fordra, att för erhållande af dylikt bevis varuafsändaren skall aflemna en på heder och tro afgifven skriftlig försäkran angående varans ursprung och att denna försäkran skall vara afgifven af tillverkaren eller, i händelse af styrkt förfall för denne, af två trovärdige män, hvilka om varans tillkomst ega tillförlitlig kännedom. Dessutom bör det vara vederbörande myndighet obetaget att, om anledning dertill förefinnes och i enlighet med de instruktioner den fått sig förelagda, kunna fordra ej mindre ytterligare bevisning än äfven underskrifternas bevittnande, hvarjemte särskildt i fråga om kläder stadgats, att produktionsbeviset skall innehålla upplysning om öfvertygets

ursprung, alldenstund sådan varas tullfrihet eller tullpligtighet skulle blifva af denna omständighet beroende.

§ 14.

Det har inträffat, att svenska ångfartyg, som underhållit regulier förbindelse emellan svensk och norsk hamn, under resa anlöpt utländsk ort och derigenom för medförda varor gått miste om de fördelar, som enligt mellanrikslagen tillkomma den direkta fraktfarten, ehuru deras förrättning i den utländska hamnen inskränkt sig till att aflemna eller emottaga passagerare. På framställning af ett rederi här i landet, som idkar dylik fart, har vid de nu förda underhandlingarna öfverenskommit, att, då under resor, hvarom här är fråga, utländsk hamn anlöpes för att upptaga eller aflemna passagerare jemte desses reseffekter, sådant icke skulle anses liktydigt med att fartyget i främmande hamn lossat eller lastat och medföra de följder denna paragraf för dylikt fall stadgar. Det förbehåll har dock härvid gjorts, att handelsresandes varor eller varuprof icke må betraktas såsom reseffekter.

§ 16.

Då varor, som införas sjöledes, enligt författningen äro och torde böra vara underkastade hufvudsakligen samma bestämmelser, som gälla för varor, införda landvägen, har i denna paragraf anmärkts, att hvad under § 9 föreslagits rörande produktionsbevis skulle komma att gälla äfven vid införsel sjövägen.

§ 18.

Nu gällande förordning stadgar, att densamma skall ega bestånd, till dess annorlunda å ömse sidor öfverenskommes eller ett år förflutit efter å någondera sidan skedd uppsägning. Förändringar i tullagstiftningen inverka dock så väsentligt på industriella förhållanden, att det synes skäligen böra medgifvas industriidkare, hvilka grundat sin handtering på bestående aftal, en något längre tid än ett år för att bereda sig på de förändringar, som i deras verksamhet möjligen måste införas, i händelse mellanrikslagen upphäfves eller i väsentliga delar omdanas.

I valet åter emellan antingen att låta ett aftal i förevarande ämne gälla ett bestämdt antal år och efter dessas utgång upphöra vare sig omedelbarligen eller viss kortare tid efter uppsägning, eller ock att,

utan någon på förhand gifven tidsbestämmelse för aftalets gällande kraft, göra dettas upphörande beroende af uppsägning från endera parten viss tid innan aftalet träder ur kraft, har jag ansett företräde böra lemnas åt det i den nuvarande författningen tillämpade senare alternativet med endast någon förlängning i uppsägningstiden, enär i ty fall aftalet, om det skulle vid tillämpningen befinnas otillfredsställande, kan upphöra tidigare än enligt det förra alternativet, utan att dock rådrum skulle komma att saknas för vederbörande att vidtaga åtgärder till undvikande eller förminskande af förlusterna på den för dem möjliga menliga förändringen.

Då det slutligen torde vara önskvärdt, att de här föreslagna förändringarna i mellanrikslagen måtte träda i tillämpning ju förr dess hellre, har det ansetts lämpligt, att de nya bestämmelserna skulle erhålla gällande kraft redan den 1 nästkommande juli.

Den kongl. norska regeringen har i sitt ofvan anmälda betänkande af den 25 sistlidne januari, som torde få detta protokoll biläggas, tillstyrkt, att det af mig förordade förslaget måtte oförändradt antagas; och jag hemställer därför underdånigst, att Eders Kongl. Maj:t behagade, med godkännande af detsamma sådant det finnes protokollet öfver finansärenden i sammansatt svenskt och norskt statsråd af den 31 sistlidne december bilagdt, besluta dels att föreslå Sveriges Riksdag och Norges Storting att antaga detta förslag till ändringar i nådiga förordningen angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden af den 29 maj 1874 samt dels att nådiga propositioner må i hvarterdera rikets särskilda statsråd utfärdas.»

På tillstyrkan af statsrådets öfrige ledamöter behagade Hans Maj:t Konungen till hvad föredragande departementschefen sålunda hemstält lemna sitt nådiga bifall.

In fidei

Fredrik Zethelius.

Bilaga till protokollet den 4 februari 1887.

Gjenpart af den Kongelige Norske Regjerings underdanigste Indstilling af den 25:de Januar 1887 angaaende nogle Forandringer i Lovgivningen om Norges og Sveriges indbyrdes Handels- og Sjöfartsforhold.

Chefen for Finants- og Told-Departementet Statsraad Haugland har underdanigst foredraget følgende:

Under 17:de d. M. har Statssekretariatet meddelt Departementet en for Deres Majestæt i sammensat svensk og norsk Statsraad den 31:te December 1886 fört Protokol af følgende Indhold:

»Chefen for Finants-Departementet, Statsraad, Friherre Tamm, anförte:

I Anledning af en fremsat Motion om Ophævelse af den Kongelige Forordning af 29:de Mai 1874 angaaende Sveriges og Norges gjensidige Handels- og Sjöfartsforhold anholdt Rigsdagen i underdanig Skrivelse af 16:de Mai 1886 om, at det maatte behage Deres Majestæt, saa snart ske kunde, at lade iværksætte Revision af den nævnte Forordning i det i Rigsdagens forhandlinger i Sagen fremhævede Öiemed: dels at forebygge, at den i Forordningen medgivne Ret til ved Reise over Grændsen fra det ene til det andet Rige at medføre Varer i mindre Partier misbrugtes i den Hensigt at drive Handel med saadanne Varer, dels med Hensyn til den i Almindelighed fastsatte Toldfrihed i det ene Rige for det andet Riges indenrigske Tilvirkninger nærmere at bestemme Begrebet indenrigsk Tilvirkning, saa at derunder ikke kom til at indbefattes mindre væsentlige Bearbejdelser af udenrigske Varer. Efter at denne underdanige Skrivelse var foredraget for Deres Majestæt den 28:de samme Maaned, behagede det Deres Majestæt at paalægge Chefen for Finants-Departementet selv eller ved en eller flere af ham udseede Befuldmægtigede at træde i Underhandling med det Kongelige Norske Finants- og Told-Departementet for at forberede en Revision af saadan Beskaffenhed som af Rigsdagen var tilsigtet.

De Underhandlinger, som i Anledning heraf af Chefen for Finants-Departementet indlededes med det Norske Finants- og Told-Departement, førte inden kort Tid derhen, at man enedes om visse Hovedgrund-sætninger for en Overenskomst, samt at et paa disse Grundsætninger bygget Forslag til Forandringer i den omhandlede Forordning senere af Delegerade fra begge Riger, udnævnte af Cheferne for det svenske og for det norske Finants-Departement, blev udarbeidet, og har derefter yderligere Forhandlinger angaaende dette Forslag fundet Sted mellem vedkommende Departementschefer, hvorved fuldstændig Enighed er opnaaet. Kommercekollegiet og Generaltoldstyrelsen ere derhos givne Anledning til at udtale sig i Sagen og paa grund af de Bemærkninger, disse Myndigheder i en i Fællesskab afgivet Promemoria have fremsat, ere en Del mindre Redaktionsforandringer i Forslaget vedtagne. — —

Departementet skal tillade sig at bemærke, at § 3 i den nu gjældende Lov angaaende Norges og Sveriges gjensidige Handel og Søfart af 11:te April 1874 er saalydende: »Norske eller svenske Naturprodukter eller Tilvirkninger skulle ved Indførsel landværts fra det ene Rige til det andet være toldfrie med Undtagelse af Sukker og Sukkertilvirkninger, hvorunder Sirup, Tobak og Tobakstilvirkninger,

Brændevin alle Slags,
Malt og Tilvirkninger deraf,
Brændt eller malet Kaffe og
Spillekort,

af hvilke Varer, forsaavidt de i det Rige, hvortil de indføres, i Almindelighed ere toldpligtige, den fulde Told skal erlægges undtagen i de Tilfælde, som i næstfølgende § omhandles.» § 14 i samme Lov, 1:ste Passus, er saalydende: »Norske eller svenske Naturprodukter eller Tilvirkninger, som indføres direkte fra det ene till det andet Rige i et af Rigerens Fartöier, uden at dette paa Reisen har losset eller ladet i fremmed Havn, skulle ved Indførelsen være toldfrie alene med Undtagelse af de i § 3 opregnede Varer, af hvilke ved søværts Indførsel, selv om Indførelsen sker i mindre Partier, pligtes fuld Told, samt af Kornvarer, maledede og umaledede, af hvilke Varer, forsaavidt de i Almindelighed ere toldpligtige, skal erlægges halv Told.»

De i § 3 1:ste Passus nævnte Varer, af hvilke i Regelen fuld Told skal erlægges ved Indførsel i det andet Rige, ere de i den nuværende § 3, 1:te Passus, opregnede med Tilføielse under Brændevin af »og Spiritus», samt »og dermed tilberedte Drikkevarer.» Derhos er optaget en ny Bestemmelse om Klæder, hvorefter der af denne Vare skal betales

en Told svarende til Differencen i Tolden af Ydertøiet paa Indførselsstedet og paa Tilvirkningsstedet.

Efter denne Opregning af ikke toldfrie Varer er i det foreliggende Udkast optaget Bestemmelser om, hvad der i Mellemrigslovens Forstand er at anse som »Tilvirkning». Nogen Regel herom findes hverken i de ovenfor citerede Paragrafer 3 og 14 eller paa noget andet Sted i den gjældende Lov, hvorfor opkomne Spørgsmaal derom oftere har stillet sig tvivelsomme. Man har vistnok troet at kunne opstille den Regel, at en Vare, for at ansees som norsk eller svensk Tilvirkning, i et af Rigerne maa være undergivet en Bearbejdelse af den Beskaffenhed, at den udgjør Formaalet for en egen Industri. Men selv om en saadan Regel i sig selv maatte ansees tilfredsstillende, vilde man dog, saalænge den manglede Lovs Form, vanskelig kunne vente den opretholdt.

En delvis Indskrækning i Forbindelse med en nærmere Forklaring af Begrebet Tilvirkning har derhos fra svensk Side været fremholdt som ønskelig paa Grund af, at den svenske Toldtarif under Manufakturvarer indeholder saameget høiere Satser end vor Tarif, at dette Forhold enkeltvis har ledet til Anlæg her i Riget for en blot accessorisk Behandling af fra Udlandet indførte Manufakturvarer, udelukkende eller ialfald væsentlig beregnet paa Indførsel til Sverige. Men ogsaa vor Toldtarif indeholder enkelte Satser, navnlig for Lysolier og Kryderier, som det maa ansees ønskeligt at værne mod toldfri Indførsel fra Sverige ved at udelukke deres industrielle Behandling fra at ansees som Tilvirkning. I Sverige er raae ætheriske Lysolier toldfrie og Tolden paa de rectificerede Lysolier 2 Öre pr. Kg. medens Tolden af begge Slags hos os er 10 Öre pr. Kg.

Med Hensyn til Bestemmelsen om, at Formaling af udenlandske Kornvarer er udelukket fra Begrebet Tilvirkning, skal man bemærke, at denne Bestemmelse, der antagelig tillægges Vægt i Sverige, i ethvert Fald for Tiden ikke kan ansees for at være af nogen væsentlig Betydning for Norges Vedkommende.

Klæder er, som ovenfor anført, stillet i en egen Kategori, idet man efter Omstændighederne har troet at burde imødekomme det fra svensk Side i saa Henseende stillede Krav. Den i Udkastet indeholdte Regel er bygget paa den Betragtning, at Syning af Klæder fremdeles bør ansees som Tilvirkning; men at Tilvirkeren ikke bør nyde godt af at Tolden paa det udenlandske Ydertøi er mindre paa Tilvirkningsstedet end paa Indførselsstedet.

Angaaende Produktionsbeviserne, hvis Tilveiebringelse er Betingelsen for, at de fra det ene til det andet Rige indførte Produkter skulle

nyde godt af de respektive i § 3 og 14 omhandlede Begunstigelser, og som udfærdiges ved landværts Førsel af vedkommende Toldkammer eller anden offentlig Autoritet og ved søværts Førsel af Toldkamret, haves nu kun den i de nævnte §§ indeholdte Bestemmelse, at Beviset skal gaa ud paa, at Varerne ere indenlandsk Naturprodukt eller Tilvirkning. I Circulære af 28:de Oktober 1874 har Departementet, i Overensstemmelse med den svenske Generaltoldstyrelsens Udtalelse, meddelt Toldkammerne, at den omhandlede Attest bör udfærdiges i en saa bestemt og positiv Form, at der ikke i Henseende til Varernes Oprindelse eller Tilvirkning kan blive Anledning til nogen Tvivl ved Varernes Indførsel til det andet Rige, og at den stedse bör meddeles, naar vedkommende Producent (Fabrikeier, Fabrikbestyrer) har afgivet skriftlig Forsikring som redelig Mand paa Tro og Love om, at Varen er tilvirket af ham selv (ved hans Fabrik) og Toldkamret derhos ikke finder nogen Grund til at drage Forsikringens Rigtighed i Tvivl. Angaaende, hvorvidt Produktionsattest ogsaa bör meddeles, naar derved ikke haves saadan Forsikring, som nys nævnt, fra vedkommende Producent selv, men derimod lignende Forsikring om Varens indenrigske Tilvirkning er afgiven af 2:de troværdige Mænd, anførte man, at dette maa bero paa Omstændighederne og at Toldkamret i saa Henseende navnlig vil have at tage Hensyn til paa den ene Side, hvorvidt vedkommende Forsikringsgivere oplyses at staa i et saadant Forhold til Varen, at de kunne forudsættes at have Kjendskab til dens Tilblivelse, og paa den anden Side hvad der maatte være til Hinder for, at der fra Producenten selv tilveiebringes saadan Forsikring som ovenanført. Der tilføiedes, at det imidlertid vil være overladt til Toldkamret at frafalde Fordring paa enhver Forsikring i de Tilfælde, hvor den maaske ansees unødvendig, fordi det allerede af Varens Beskaffenhed tilstrækkelig fremgaar, at den er af indenlandsk Tilvirkning.

De foran fremstillede Regler angaaende Betingelserne for Meddelelse af Produktionsbevis ere imidlertid ikke udtømmende, navnlig med Hensyn til, hvilke Oplysninger vedkommende offentlige Autoritet, forinden saadant Bevis udstedes, er berettiget til at kræve om Beskaffenheden af udenlandsk Emnes Bearbejdelse her i Riget. Det har vist sig under den nu bestaaende Lovgivning, at Mangelen af nærmere Bestemmelse herom har kunnet lede til Misbrug, og det bliver under den nærmere Forklaring eller Begrændsning af Begrebet »Tilvirkning», som er foreslaaet, saameget mere nødvendigt, at der indføres fuldstændigere Regler for at de Produktionsbevis, der udstedes, skulle blive paalidelige. De i Udkastets § 9 optagne Bestemmelser herom antages at ville yde al

önskelig Garanti mod Misbrug, paa samme Tid som de ikke skjönnes at ville paalægge Exportören mere Bryderi end fornödent.

I det foreliggende Udkast til § 4 er foreslaaet de ved den i Henhold til Lov af 22:de Mai 1875 stedfundne Overgang til metrisk Maal og Vægt nödvendiggjorte Forandringer i de i Paragrafen indeholdte Maal- og Vægtangivelser. Det bemærkes, at en Omskrivning af disse Angivelser i Medhold af Lov af 23:de April 1881 har fundet Sted ved Kongelig Resolution af 20:de Juni 1882 og at de ved denne bestemte Maal- og Vægtangivelser ere de samme, som de i Udkastet foreslaaede, alene med den Forandring, at der for Garn, Kaffe og Risengryn er opført 10 Kg. og for Sukker 20 Kg., istedetfor de ved nævnte Resolution som nærmest svarende til den gjældende Mellemrigslovs Bestemmelser fastsatte Kvanta, respektive 12 Kg. og 25 Kg. I Paragrafens Opregning af visse Varer er derhos i Udkastet »Spiritus» foreslaaet optaget ved Siden af »Brændevin».

Den Hensigt, som er sögt opnaaet ved de i § 4 indeholdte Bestemmelser, er hovedsagelig at lette den daglige Samhandel mellan den paa begge Sider af Grændsen boende Befolkning.

Det maa derimod ansees som et Misbrug af Loven, naar den söges udnyttet til Fordel for Varer, der indføres for at sælges. Ogsaa en Færden over Grændsen, paa hvilken Vedkommende medbringer Varer i denne Hensigt, maa imidlertid formentlig betegnes som en Reise, hvorfor Toldfrihed i Medhold af Loven, saaledes som denne nu er affattet, antoges ikke at kunne negtes for saadanne Varer, naar Paragrafens Bestemmelser forövrigt paa dem ere anvendelige. Det maa ogsaa bemærkes, at den Slags Misbrug af Loven, om de skulde komme til at foregaa i noget større Omfang, ville kunne lede til ikke ganske ubetragtelige Tab for vedkommende Riges Toldkasse. Efter Departementets Mening foreligger der saaledes her en Ufuldstændighed ved den nu gjældende Lov, der bör söges afhjulpen, i hvilket Öiemed man antager, at den foreslaaede nye Bestemmelse om, at Toldfriheden ikke gjælder, naar Varerne indføres i Handelsöiemed, vil være skikket.

Den i § 8 foreslaaede Fastsættelse af den der omhandlede Bod til et Beløb af 10 Kr. for hvert Kilogram er i det væsentlige kun en Omskrivning af den i den gjældende Mellemrigslov fastsatte Bod, 1 Spd. for hvert Skaalpund, efter det nuværende Mynt- og Vægtsystem.

I den i Udkastet foreslaaede § 14 udtales i en ved de foreslaaede Forandringer i § 3 bevirket noget ændret Redaktion det samme som i den nuværende Mellemrigslovs § 14, alene med et Tillæg, der tilsigter at forebygge, at et Fartöi, der forövrigt er gaaet i direkte Fart mellem

de forenede Riger og paa Grund deraf vilde have Krav paa den ved Paragrafen hjemlede Begunstigelse, skal miste denne derved, at det undervejs har i fremmed Havn afgivet eller modtaget Passagerer med deres Reisegods. Denne Bestemmelse forekommer Departementet i sig selv rimelig og ubetænkelig og vil, efter at der i den senere Tid er aabnet direkte Dampskibsforbindelse mellem de 2 Rigers Hovedstæder, kunne have praktisk Betydning for Anløb af Kjöbenhavn.

Den i den nuværende § 18 bestemte Frist för Lovens Træden ud af Kraft, efterat der i et af Rigerne er fattet Beslutning om dens Forandring eller Ophævelse er i Udkastet forlænget fra 1 til 2 Aar.

Departementet tillader sig at vedlægge en Opgave over den hovedsagelige Import fra Sverige til Norge i Aarene 1873—1885 og herfra til Sverige i 1872—1884.

I Henhold til det Foranførte tillader Departementet sig at fremsætte følgende

Udkast

till Lov indeholdende Forandringer i Lov angaaende Norges og Sveriges gjensidige Handel og Søfart af 11:te April 1874.

Efternævnte Paragrafer i Lov angaaende Norges og Sveriges gjensidige Handel og Søfart af 11 April 1874 skulle herefter lyde som følger:

§ 3.

Norske eller Svenske Naturprodukter eller Tilvirkninger skulle ved Indførsel landværts fra det ene Rige til det andet være toldfrie med Undtagelse af:

- a. Sukker og Tilvirkninger deraf, hvorunder Sirup,
 - b. Tobak og Tobakstilvirkninger,
 - c. Brændevin og Spiritus, alle Slags, og dermed tilberedte Drikkevarer,
 - d. Malt og Tilvirkninger deraf,
 - e. Brændt eller malet Kaffe og
 - f. Spillekort,
- af hvilke Varer, forsaavidt de i det Rige, hvortil de indføres, i Almindelighed ere toldpligtige, den fulde Told skal erlægges undtagen i de Tilfælde, som i næstfølgende Paragraf omhandles, samt
- g. Klæder, hvis Ydertøi er vævet, strikket eller bundet i andet Land end Norge eller Sverige. Af saadan Vare skal der naar Indførsels-

tolden af Ydertöiet er höiere i det Rige, hvortil Indførsel sker, end i det andet Rige, — udenfor de i næstfølgende Paragraf nævnte Tilfælde, — erlægges en af Klædernes hele Vægt beregnet Indførselstold, lig Forskjellen mellem de i ethvert af Rigerne gjeldende Toldsatser for Ydertöiet.

Er en Vare tilvirket i Norge eller Sverige af Materialier, der enten ere producerede i et af Rigerne eller ere toldfrie i begge Riger, ansees saadan Vare at være indenlandsk Tilvirkning, hvad enten større eller mindre Arbeide er anvendt paa samme.

Er Varen helt eller delvis tilvirket af udenlandske i noget af Rigerne toldpligtige Emner og kan det derpaa anvendte Arbeide henføres til, hvad der i Almindelighed forstaaes ved Husfid, Haandværk eller Fabrik-virksomhed, skal ogsaa saadan Vare henregnes til norsk eller svensk Tilvirkning, undtagen i de Tilfælde, at Bearbejdelsen alene bestaar i:

1. Formaling, Knusning eller Blanding,
2. Rensning (Rectificering) af Lysolier,
3. Faldning, Kantning, Forsyning med Linning, Knapper, Fryndser, Kniplinger eller deslige,
4. Maling, Lakering, Bronsering eller anden Overstrygning, samt
5. Tvinding, Blegning, Farvning, Trykning eller Appretering af Garn og Manufakturvarer.

§ 4.

Ved Reise over Grændsen fra det ene til det andet Rige skal det med Undtagelse af Spillekort, der ere underkastede saavel Stempelafgift som Told, være tilladt toldfrit at medføre af udenlandske til Indførsel tilladte samt af norske eller svenske Told underkastede Naturprodukter eller Tilvirkninger følgende mindre Partier, nemlig af:

Baand, alle Slags, tilsammen 60 Meter,
 Brændevin og Spiritus, alle Slags, tilsammen 4 Liter,
 Garn, alle Slags, tilsammen 10 Kg.,
 Kaffe 10 Kg.,
 Malt 70 Liter,
 Risengryn 10 Kg.,
 Salt 4 Hectol.,
 Sukker 20 Kg.,
 Tobak 5 Kg.,
 Traad, alle Slags, tilsammen 5 Kg.,

Vin, alle Slags, 20 Liter,
Vævede Tøier, alle Slags, tilsammen 20 Meter,
Øl 40 Liter,

alle andre Varer tilsammen til en Værdi af 80 Kroner, dog at Værdien af hver Vareartikel særskilt ikke maa overstige 40 Kroner.

Den i nærværende Paragraf omhandlede Toldfrihed gjælder ikke for saadanne Varer, som Reisende for egen eller Andres Regning medfører, naar de indføres i Handelsöiemed.

§ 8.

Hvad Afsenderen har at iagttage for at erholde Passerseddel, findes bestemt i §§ 4, 6 og 7 i Lov indeholdende yderligere og forandrede Bestemmelser angaaende Varers Førsel landværts mellem de forenede Riger af 18:de Mai 1860, hvilke Bestemmelser ligesom Alt, hvad saavel bemeldte Lov steder som §§ 8, 9, 10, 11 og 12 i den nysnævnte Lov iøvrigt indeholde angaaende Passersedlens Indhold, Varernes Undersøgelse og Toldbehandling, Toldkontrollen samt Afsenderens Ansvar i Tilfælde af, at Varerne ikke inden den foreskrevne Tid fremkomme til Bestemmelsesstedet m. m., fremdeles forblive gjældende med Iagttagelse af de Forandringer deri eller Tillæg dertil, som særskilt med Hensyn til Vareforsendelser med Jernbane fra det ene Rige til det andet ere eller blive givne.

Naar udenrigske ufortoldede Varer skulle forsendes fra Transitoplæg i det ene Rige landværts til det andet Rige, kan dog, selv om Forsendelsen fortgaar paa anden Maade end med Jernbane, den i ovennævnte Lov af den 18:de Mai 1860 foreskrevne Undersøgelse paa Afsendelsesstedet af Varernes Art og Mængde eftergives, forudsat at Varerne ere saaledes indpakkede, at Toldopsynet finder, at saadan Plombering og Forsegling kan anbringes paa dem at derigjennem fuld Sikkerhed opnaaes for, at de ikke uden Plomberingens eller Forseglingens Beskadigelse kunne forvanskes eller ombyttes med andre Varer. Hvis der ikke inden den i § 12 i nysnævnte Lov fastsatte Tid af tre Maaneder fra Passersedlens Udfærdigelse til Toldkamret paa Afsendelsesstedet afgives den foreskrevne Bevidnelse om, at en Vare, som paa saadan Maade er afsendt og forpasset, er fremkommet til Bestemmelsesstedet med ubrudte Segl eller Plomber, blive, saa fremt der kan tilveiebringes paalidelig Oplysning om den afsendte Vares Art og Mængde, de i bemeldte Paragraf bestemte Toldafgifter og Böder at inddrive hos den, der har udtaget Passerseddelen, eller hans Selvskyldnerkautionist og paa foreskreven

Maade at indbetale i vedkommende Toldkasser, hvarimod det, saafremt paalidelig Oplysning om Varens Art og Mængde ikke kan fremskaffes, paaligger Toldkamret paa Afsendelsesstedet at inddrive hos den, der har udtaget Passerseddelen, eller hans Selvskyldnerkautionist en Bod til Beløb 10 Kr. for hvert Kilogram af det ikke behørig fremkomne Varekollys Bruttovægt. Af denne Bod tilfalder Halvdelen Toldkassen paa Afsendelsesstedet og Halvdelen Toldkassen paa Bestemmelsesstedet.

§ 9.

Norske og svenske Manufaktur- eller Fabrikvarer, som fra det ene til det andet Rige landværts indføres i større Partier eller iøvrigt paa anden Maade, end i § 4 omhandles, skulle for at nyde godt af de i § 3 med Hensyn til Indførselen indrømmede Begunstigelser være ledsagede af vedkommende Toldkammers eller anden offentlig Auktoritets Attest for, at Varerne ere af norsk eller svensk Tilvirkning.

For at erholde saadant Bevis for at en Vare er norsk eller svensk Produktion eller Tilvirkning, skal Vareafsenderen til den Myndighed, hos hvem Beviset begjæres, afgive en skriftlig Forsikring paa Tro og Love om, at Varen er tilvirket paa et bestemt Sted inden Landet, med Forklaring tillige om, hvorvidt Varen er tilvirket alene af indenlandsk norsk eller svensk Emne, eller om tillige udenlandsk Emne indgaar deri, og om Beskaffenheden af den Bearbejdelse, Varen paa dette Sted er undergaaet. I Tilfælde af, at Afsenderen selv har tilvirket Varen, skal denne Forsikring afgives af ham, men ellers af Tilvirkeren eller, hvis der maatte være noget till Hinder for at erholde dennes Forsikring, af to troværdige Mænd, som have paalidelig Kundskab om Varens Tilvirkning; dog skal det i ethvert Fald staa vedkommende Myndighed frit for, om dertil findes Föie, at fordre ogsaa andet Bevis for Varens indenlandske Oprindelse samt at kræve Attest af Vidner om den eller de Personers egenhændige underskrift, som have afgivet Forsikringen.

Vedkommende Myndigheds Bevis, der bestemt skal bekræfte, at Varen er af indenlandsk Produktion eller Tilvirkning, skal tegnes paa den ovenomhandlede Forsikring. Forsaavidt angaar Klæder, skal Beviset derhos indeholde Oplysning om, hvorvidt Ydertøiet er indenlandsk eller udenlandsk Fabrikat.

§ 14.

Norske eller svenske Naturprodukter og andre Varer, der efter foranstaaende § 3 ere att anse som norske eller svenske Tilvirkninger,

skulle, naar de indføres fra det ene til det andet Rige i et af Rigernes Fartöier, uden at dette paa Reisen har losset eller ladet i fremmed Havn, være toldfrie eller toldpligtige saaledes som i nævnte Paragraf bestemt, uden Hensyn til Varepartiernes Størrelse, alene med Undtagelse af Kornvarer, malede og umalede, af hvilke Varer, forsaavidt de i Almindelighed ere toldpligtige, skal erlægges halv Told.

Fartöier, som i fremmed Havn alene have afgivet eller modtaget Passagerer med deres Reisegods (de af Handelsreisende medførte Varer og Vareprøver herunder ikke indbefattet) anses ikke at have losset eller ladet dersteds.

I Henseende til Tilladelsen til sövärts at udføre eller indføre Varer fra det ene til det andet Rige samt i Henseende til Beregningen af Toldafgifterne derved skulle iövrigt de almindelige Forskrifter gjælde, som i hvært Rige ere eller vorde givne angaaende Varers Udførsel eller Indførsel samt Fortoldning.

§ 16.

For at nyde godt af den Toldfrihed eller Nedsættelse i Toldafgifter, som i § 14 er indrömmet norske og svenske Naturprodukter og Tilvirkninger, skal den som udskiber Varerne fra det ene til det andet Rige, forsyne sig med Attest fra Toldkamret paa Afsendelsesstedet for, at Varerne ere indenlandsk Naturprodukt eller Tilvirkning.

Om Maaden, hvorpaa Beviset skal udfærdiges, gjælder hvad der i § 9 er bestemt.

§ 18.

Nærværende Lov skal træde i Kraft fra den Dag Kongen bestemmer, efterat modsvarende Regler i Sverige ere vedtagne. Saavel denne Lov som de gjenstaaende Paragrafer i Lov af 11:te April 1874 vedbliver at gjælde, indtil andre Bestemmelser gives for begge Riger, eller 2 Aar er forløbet, efterat der i et af Rigerne er fattet Beslutning om Forandring eller Ophævelse deraf, uden at denne Beslutning er gjort afhængig af, at lignende Beslutning afgives for det andet Rige.

I Henhold til Foranföerte, der af Statsraadets övrige Medlemmer i det Væsentlige tiltrædes, indstilles underdanigst:

At Gjenpart af nærværende underdanigste Indstilling angaaende nogle Forandringer i Lovgivningen om

Norges og Sveriges indbyrdes Handels- og Søfartsforhold naadigst befales tilstillet det Kongelige Svenske Finants-Departement.

In fidem

H. Schlytter.

Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 4 februari
1887.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern THEMPTANDER,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve EHRENSVÄRD,
Statsråden: LOVÉN,
VON STEYERN,
friherre VON OTTER,
HAMMARSKJÖLD,
RICHERT,
RYDING,
VON KRUSENSTJERNA,
friherre TAMM.

Departementschefen, statsrådet friherre Tamm uppläste härefter till justering ett, i öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts på statsrådets enhälliga tillstyrkande i sammansatt svenskt och norskt statsråd denna dag fattadt beslut, uppsatt förslag till Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen rörande förändrad lydelse af åtskilliga paragrafer i förordningen angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden af den 29 maj 1874.

På statsrådets tillstyrkande täcktes Hans Maj:t Konungen i nåder gilla berörda förslag, sådant det finnes detta protokoll bilagdt; och skulle i enlighet dermed nådig proposition till Riksdagen aflåtas.

Ex protocollo

Fredrik Zethelius.
